

A sör világmagyarázata

Dumált egy este a sör lelke az üvegben:
„Neked lököm a szöveget, ember, kutyák
ura, te vagy a legfontosabb életemben,
amilyennek formálsz, olyan a világ.

Te termelsz árpát, komlót a síkon és a dombon,
te főzöl ki, teszed alám az anyagot,
cserébe én elgémberült nyelved megoldom,
mert hálás és erős teremtményed vagyok.

Nem olyan vadromantikus, mint bor nagybátyám,
ki filozófusnak hiszi saját magát,
én bőven elvagyok szőlő helyett malátán,
és kedvelem az ócska lebujok szagát.

Nem kritizállak, amikor megiszol engem,
tévénézés közben is veled vagyok.
Az mindegy, hogy valami rézüstben teremtem,
egyáltalán nem fontosak az angyalok.

A legkisebb szentnek se vagyok én a vére,
az ördög nyirokrendszerében más folyik,
a rondább csínyeket nem én teszem, kivéve,
ha elsörözgettek egészen hajnalig.

Nincs jelenlétemben semmiféle költészet,
nem Istenhez, földi dolgok felé megyek,
de mégis látomássá teszem az egészet –
pont veletek persze nem túl nagy élvezet.”

Vak párbaj

A legtöbb ellenségemről nem is tudom, ki.
Előlem rejtett arccal ármánykodnak ők,
sose sajnálják az értéktelen időt,
melyet rossz szándékuk rossz szoborrá farag ki:

irigység, manipuláció akarása
és öntisztelő téves ízlés irama
gyúl ki fejük fölött: a téli éjszaka.
És átteszik, mint babért, mások homlokára.

Kölcsönvesznek szűkös, de kongó elveket,
és számonkérlik bárkin, hogy betartja-e
őket, a kényszereszme oda elvezet,

nem hallják ki a jel nélküli nyelveket
a bonyolult simaság mögül ma se.
Így már az olvasás sem élvezet.

Véleményformáló elme

Viseltes ruhában jár, s nem zavarja ez,
úgy gondol magára, mint híres, nagy tudósra.
Ha őt látod, mindig dühös kísértetet
látasz, ki önmaga jól rejtőzködő lakója,

benne együtt élnek mérsékelt végletek,
s mellékes lényegiség, amit nem kilóra
kapott és ad el. Hogyha baj van, sem beteg,
a bölcsessége mindenképp megóvja,

szeme sárgás a fölösleges kutatástól,
amit még az önelégültség sem palástol,
hiszen neki amúgy is szűk ez a köpeny.

Ha fölpróbálná, a világ is szűkös volna,
ezért gondol kis lenézéssel a valóra.
Szerinte ő dönt, kinek nyílik meg a menny.

Óda az erénycsőshöz

Ez az erénycsősök kora,
nem hittem volna, hogy így járunk.
És a bűneltitkolók hona,
mindenki romlott, lusta nálunk,
mert valamire biztos ráunt,
valamire, amit soha
nem volna szabad megkérdőjelezni.
Mást kioktatni mindig van joga,
hogymi a jó, azt elfelejti.

Hogymi a rossz, eszébe jut,
és másban mindig megtalálja,
kivág egy elvet, mint adut,
de nem vonatkoztatja önmagára.
A csúsztatásnak az az ára,
hogymi szegény korunk visszafut
oda, ahol jobb félretenni
a rendes életet, e nagy kamut.
Hogymi a jó, azt elfelejti,

a közepeset létrehozza
a kisszerű, és büszke rá,
csak az rossz, aki nem gondol a rosszra,
legjobb a rendbe tartott pusztaság.
A kiszámíthatatlan mindig visszavág –
bizonytalanul és akadozva,
a nyilvánvalót persze rejti,
hogymi megtréfáljon, az a dolga,
hogymi a jó, azt elfelejti.

Kóda

Hogy mi a közepes, titok.
Hogy mi a szép, a testi, lelki,
arról mért egy rondaság nyafog?
Hogy mi a jó, az elfelejti.

Síron túli intő

Mikor már lent pihensz a zűrös sírveremben,
ha persze megadatik ilyesmi nekünk,
s a túlvilághoz kicsit hozzáérhetünk,
mikor már múlt leszel régóta a jelenben,

megbánod, hogy kis dolgokért sokszor leszidtál,
ahogy megbánom én is apró bűneim,
kár megütközni egymás szétszórt vétkeink.
Az ítélőerő a jegyzetébe irkál,

és mi alighanem sosem találkozunk
már, ez a földi élet eldobott, megunt,
talán más bolygóra vet a lélekvándorlás,

ha pedig ennyi sincs, akkor neked megint
igazad volt: a nemlét, mint tanár megint –
ellenőrződ hogy lapozd föl szem nélkül, hogy lásd?

Mi is az a szeretet?

A szív csak hasonlat, a láthatatlan lélek
gyakran valóban megül a helyén.
Az élet volt az érzés kezdetén,
s ha ver a szíved, érezni is van esélyed.
A szív csak hasonlat. Szeretni jó,
a gyomorban, májban laknak a szenvedélyek,
s az agyban is, amikor megérted,
ami nem érteni való.

Hagyjad, hogy a vonzalom oda rántsön
a másikhöz, ha a teste miatt,
az se baj, szakadjon a pillanat,
s te ugorjál át az egész világon.

Kényszerítsen valami, hogy folyton
csak egy valakire gondolj! De az
a valaki neked teljes világot ad-
jon, ő legyen, aki számít ezen a bolygón.

És hagyd, hogy elrabolja a magányodat,
sírásra szoktasson rá és nevetésre,
legyen a neve egy fába belevésve –
és csinálj mást is, amit nem szabad,

nem bűn, hanem csak a bolondság,
a reszketés, a furcsa vonzalom,
ami felzaklat és boldoggá tesz nagyon.
Hogy szerelmes vagy, mások is kimondják –

hogy szerelmes vagyok, kimondhatom.
Ez mindenhez a legnagyobb segítség,
nincs unalmas és nincs idegen ég,
ha szeretsz, nincs fölötted hatalom.